

maraton

Kůže

**Jevgenija
Někrasovová**

m

Kůže

Kůže

**Jevgenija
Někrasovová**

přeložila
Alena Machoninová

Praha 2023
maraton

The translation was kindly supported by the Fund for Central & East European Book Projects, Amsterdam.

Překlad laskavě podpořil Fond pro středoevropské a východoevropské knižní projekty, Amsterdam (CEEBCP).

Knihu finančně podpořilo Ministerstvo kultury České republiky.

MINISTERSTVO
KULTURY

Евгения Некрасова

Кожа

Copyright © Evgenia Nekrasova, 2021

Published by arrangement with Genya aGency

Czech edition © Maraton, 2023

Translation © Alena Machoninová, 2023

Afterword © Václav Štefek, 2023

ISBN 978-80-88411-23-9

Pilotní slova

Moje kůže je ruská. Středoruská. Je bílá, bledá a z nedostatku vitamínu D má namodralý odstín. Na náhodnou nebo záměrnou ránu je připravená reagovat rychle a na dlouho fialovo-žlutou modřinou. Po štípnutí komáří samičky může rudě naběhnout. Moje kůže bývá kluzká od mastnoty, kterou vylučuje. V jejích širokých pórech rychle zrají hnisavé pupínky a rostou tlusté černé chlupy. Často mě svědí a já se v ní svíjím a zmítám. Vnímám ji jako zvláštní živý pytel, ve kterém vězím a přebývám jako mládě, jež se nedokáže osamostatnit.

Moje kůže a já jsme dohromady Jevgenija Igorevna Někrasovová, narozená v roce 1985 v SSSR, nějakou dobu v SSSR vyrůstající, ale víc a déle dospívající v Ruské federaci, bytem v Ruské federaci, v Moskvě. Být Ruska a žít v Rusku je podle představ celého světa strašný nezdar a smůla, žít v Moskvě je podle představ celého Ruska privilegium a štěstí. Jsem Ruska ze tří čtvrtin, z jedné jsem Mordvinka (z jedné osminy jsem Erzja, z druhé Mokša) a píšu text o černošské otrokyni, která se narodila černošské otrokyni. A tentýž text píšu o ruské bílé nevolnici, která se narodila v rodině ruských nevolníků. Všichni moji předkové mají bílou ruskou a mordvinskou kůži, nevolnickou kůži. Píšu tento text také o sobě. Mám právo psát fikci o sobě a o nevolnících, ale o otrocích s černou kůží psát nemůžu, protože mám bílou kůži. Avšak možná se o to mám právo pokusit – protože zkušenost zotročených předků je podobná, protože podobné jsou i dnešní předsudky (okamžité kvůli nebílé kůži, poměrně rychlé kvůli přízvuku nebo ruskému jménu), a hlavně – *because of my love for black people's literature and folklore.*

1. Má sladkost

Zakopla jsem o lebku. Ležím a nemám sílu vstát. Nezačala jsem se jí vyptávat, kde se tam vzala. Jejich Jih skřípe v zubech cukrem a kostmi. Kosti se lámou a semílají o cukr.

Poprosila jsem:

„Pověz mi něco, kmotříčko Lebko.“

Lebka se zazubila a syčivě se zeptala:

„Máš ráda cukr?“

„Moc, kmotříčko Lebko. Je to moje hlavní závislost. Přestala jsem kouřit, piju málo, drogy jsem nikdy nezkusila. Ale bez dávky sladkého vydržím nanejvýš půl dne. Kožařka mi doporučila, abych se sladkého vzdala, pak se mi na kůži přestanou dělat hnisavé pupínky, zhubnu a nebude mi stoupat tlak. Ale já nemůžu. Cukr je moje svoboda. Do pěti let jsem nesměla sladké kvůli rudé, bolestivé, svědivé a krvácivé vyrážce, která požírala moji kůži. Jednou mě před procházkou navlékli do kamaší, kožichu, šály, palčáků, čepice a kozaček a vyšoupli mě na chodbu, abych se nepotila. Kolem šla sousedka, uviděla roztomilé dítě a dala mi čokoládový banánek. Sundala jsem si palčák, abych mohla zákusek držet v holé ruce. Palčák visel na gumičce z rukávu králičího kožíšku. Rozradostněnou se štěstím v rukou mě našel dědeček. Měl mě moc rád, banánek mi vzal, nevím, co s ním udělal, dědeček si stěžoval mámě, jak někdo mohl něco takového dát dítěti. Nevěděla jsem, jak banánek chutná, ale bylo mi jasné, že jsem přišla o něco neuvěřitelného. Pak vyrážka zmizela a na děti i dospělé se začal z Ameriky sypat cukrový narкотický sníh zabalený do tyčinek Snickers, Mars, Nuts a Wispa. Od té doby jím sladké. Když jsem vyrostla, tyčinky z mléčné čokolády nahradily tabulky tmavé. Když

jsem začala trochu stárnout, pokusila jsem se přejít na sladkosti bez cukru. Ale cukr mě nepouští. Jsem jednou z mnoha milionů jeho duší. Ale proč máš tak málo zubů, kmotříčko Lebko? Z lásky k cukru?“

Lebka se zasmála a odpověděla, že začne cukrem. Já to převypravuju, jak umím.

Mají tam horko a sladko, horko a sladko. Jejich Jih skřípe v zubech – kostmi a cukrem. Ten Jih si oblíbily mouchy. A podnikatelé. Mnozí jsou bohatí. Ti nejchudší mají padesát duší. Domy mají velké, dřevěné a bílé, i sloupy jsou dřevěné a bílé. Lidé uvnitř jsou rovněž bílí. Ale mimo dům jsou lidé černí a tmavě nebo světle hnědí jako cukr. Všechno jsou to lidé pracující s cukrem. Dělí se na tři vrstvy: Hodně silní, Středně silní a Slabí. Hodně silní kopou motykami hluboké díry, sázejí do nich třtinové řízky, přinášejí na hlavách koše se zvířecími výkaly (jeden ohromný koš vystačí na dvě díry), hnojí jimi třtinu, hnojí, zalévají, hnojí, zalévají; když nastane sezona a cukrový les je přeroste, kácejí ho, odřezávají vršky a listy; potom je melou v mlýnu; dál je za občasného míchání vaří ve čtyřech pěti kotlech – postupně, celé dny, na směny, dvanáct hodin; potom přelévají sirup do chladicích hrnců; následně slévají melasu a rozprostírají ztuhlý cukr na slunci, aby se usušil. Středně silní dělají v podstatě totéž jako Hodně silní, ale s menší silou a rychlostí, často musejí být k dispozici a taky svazují pokácená stébla a balí vysušený cukr do pytlů, které odplouvají za oceán. Středně silní jsou bývalí Hodně silní, kteří si odpracovali deset dvanáct let, přišli o zdraví a v pětadvaceti sedmadvaceti letech se dostali do slabší vrstvy. Slabí jsou děti a postarší lidé, vytrhávají plevel a nepotřebné části třtiny a zkrmuje je zvířatům. Slabí taky loví hlodavce, kteří

mají rádi třtinu. Slabí jsou bývalí Středně silní, kteří přišli o poslední síly a zdraví a ve čtyřiceti letech nemohou pracovat jako dřív. Slabí taky někdy vykonávají pomocné práce pro pracující: hlídají děti, vaří v poledne jídlo, šijí a perou.

Gold se už ve dvanácti letech dostala mezi Hodně silné. Je rozložitá a vysoká. Tak, že její temeno často ční nad třtinovými vršky. Sama dokáže pokácet strom. Sama denně naseká tolik třtiny jako čtyři chlapi. Pán si Gold cení. Všichni se jí bojí. Pracující, dohlížejíci, Pán i jeho rodina. Gold jako by díky své síle byla královnou cukrového lesa. Je jí už dvacet osm let a stále se drží mezi Hodně silnými. K obědu dostává dvojitou porci. Může začít pracovat, odkud chce. Může si dovolit o trochu víc. Dohlížejíci ji nenávidí, pán kapitalista k ní necítí nic, jen o ní přemýšlí a přepočítává ji na dolary, pracující ji příliš v lásce nemají: někteří se jí bojí, někteří jí závidí sílu, ale mnozí, obzvláště ženy, vůči ní cítí obojí zároveň, protože je sama a s nikým se moc nebaví.

Gold porodila Hope. Chvilí si poležela v chýši a vrátila se s nemluvnětem přivázaným na těle. Hopinu babičku a dědečka ukradli z Afriky. Přijeli každý jinou lodí měsíc po sobě. Zmizeli současně – pracující tvrdili, že odletěli zpátky. Hopin otec byl prodán do jiného cukrového lesa téměř okamžitě po jejím početí. Měl za ženu jinou pracující, Gold ho milovala, ale lásku nedávala najevo jemu ani nikomu jinému. Manželka Hopina otce plakala a všichni pracující ji litovali. O něm a Gold nikdo nevěděl. Jedna Hopina teta pracovala v bílém domě. Gold se s ní nebavila: neměly se kde ani kdy potkat. Druhá Hopina teta zemřela na nějakou nemoc. Hope vyrůstala připoutaná k matce. Gold se bála, že jí dceru seberou a zařadí ji mezi Slabé, takže ji nepouštěla na zem. Hope pila mateřské mléko s potem. To byla jediná sůl, kterou ochutnala. Sůl

se považovala za potravu bílých. V období sklizně Hope do úst padala sladkost cukrového lesa – to byla jediná sladkost, kterou ochutnala. Les – kouzelný stejně jako její máma – čněl nad Hope, ale potom letěl k zemi a byl nižší. Gold nechávala dceru lézt jen po hliněné podlaze v chýši.

O sobotách se všichni pracující po práci a po večerech scházeli u ohně, vyprávěli si příběhy a zpívali písně. Gold se nerada stýkala s lidmi, ale když na svět přišla Hope, dokonce i ona začala chodit k ohni. Chápala, že dcera musí znát svůj lid. Mnozí pracující si začali Gold vážit, když porodila dítě, a byla tudíž zranitelná stejně jako ostatní. Hope se ze všeho nejvíc líbily příběhy, ve kterých lidé odlétali za oceán. U ohně se už dozvěděla o letu své babičky a dědečka. Gold se zlobila a prosila dceru, aby nevěřila báchorkám. Gold tichounce drmolila a zpívala dceři o tom, jak kope motykou díry, jak si na hlavu dává pytel s hnojem, jak kácí třtinu, jak ji mele v mlýně, jak ji míchá a bojí se, že opaří dceru, jak kojí Hope, jak večer vaří kukuřičnou kaši, jak spolu pod jednou děravou, jakoby prostřílenou dekou usínají v chýši; o tom, jak měla dost sil na to, aby sama postavila dům, udělala stůl, lavici, postel a kamna, ale už nestačí na zašití deky, o tom, jak se Hope vyčůrala rovnou na hliněnou podlahu a bylo z toho bláto, o tom, jak naříkají záda, jak bolí ruce a nohy, o těch, kteří zemřeli na nemoci nebo během porodu, kteří byli umrskáni k smrti, kteří byli prodáni nebo koupeni, kteří přišli o ruku v drtičce, o tom, jak se dítě jedné pracující uvařilo, když spadlo do kotle s vroucí sladkou tekutinou. Gold nenáviděla cukr, chtěla pro dceru jiný život, ne aby cukr pěstovala a sklízela, ale aby ho jedla.

Hope už bylo šest let, ale vypadala mladší a menší. Gold dceru nepouštěla, vnímala ji jako svoji součást – jako třetí prso nebo ruku. Jen jednou ji od sebe Gold odpoutala

a dala ji do náručí jinému pracujícimu člověku – to když Hope nechala pokřtít. Pro Hope bylo matčino tělo zemí, po které se dá chodit a na které se dá spát a nacházet potravu – byla to planeta, ale nebyla kulatá, měla tvar ohromné rodné ženy.

Gold se rychleji unavovala, protože dcera, která na ní žila, těžkla a chtěla chodit, běhat a létat. Jenže byly pod dohledem. Všichni pracující na plantážích byli pod dohledem – hlavní a očí. Obzvláště Gold. Jako královna. Pán nařídil počkat, až Hope rychleji než matka vyroste a bude z ní velká výnosná síla a od nějakých deseti let se přidá k Hodně silným. Pán s dohlížejíci pristoupil ke Gold, navlékl si rukavice a natáhl ruku, chtěl si Hope potězkat v náručí. Ale Gold na něj pohlédla jako vlčice a dál míchala sirup. Ostatní pracující přestali míchat a strnuli. Dohlížejíci na ně začali rvát. Pán odešel, ale zapamatoval si, že dítě je podprůměrně malé a nechodí, dohlížejíci proto nařídil, aby na ně dál dávali pozor a informovali ho.

Gold začala pouštět Hope, aby se v době oběda prošla po zemi. Hope běhala, skákala, padala, mávala rukama ve snaze vzlétnout. Volala na matku, aby si s ní šla hrát, aby ji dohonila, aby spolu odletěly. Gold za ní běhala po cukrovém lese a temeno se jí míhalo nad jeho vršky. Hry s dcerou byly její hlavní radostí a svobodou. „Má sladkost,“ říkala o Hope. Opravdová sladkost. Modrooký dohlížejíci dohlížel. Z duše Gold nenáviděl, protože mu dvakrát odsekla a nevěděla, co se patří. Nemohl ji zmrskat, protože by ji nezvládl. Nemohl ji strčit do sudu s hřebíky. Protože takové sudy neměli. Hope těžkla, házela sebou na matce a té se špatně pracovalo, a tak začala dceru během práce pouštět na zem. Jednou si s ní při práci hrála na babu. Dohlížejíci o tom pověděl Pánovi. Druhý den si pro Hope přišli. Vyčíhali si okamžik, kdy nebyla připoutaná k matce, vyběhla z cukrového lesa a zamávala křídly,

aby odletěla. Gold s úsměvem vyskočila za ní, ale Hope už byla v rukou dohlížejcích.

Hope neposlali pracovat se Slabými ani ji neposlali pracovat do bílého domu. Právě toho všeho se Gold obávala. Nebála se, že dceru zalehne ve spánku, že ji uhodí motykou nebo mačetou, že ji upustí do vroucího kotle. Nehledě na to, jak byla obrovitá, Gold skvěle cítila své tělo a Hope byla jeho součástí. Stalo se to, z čeho Gold ani nemohla mít strach a k čemu nemohla mít ani žádný jiný vztah, protože to byla pohádka. Hope prodali do jiného cukrového lesa, a levně. Ne do sousedního, ale ob jeden, a hlavně – za řekou. Pán se jí zbavil, překážela Gold v práci – přepočítal si to na peníze. Gold rozbila svou mačetu a odešla k sobě do chýše, lehla si tam a přestala pracovat. Prosila, aby Pánovi vyřídili, že zase začne, až jí vrátí Hope. Za Gold chodily pracující ženy, litovaly ji, bály se o ni a přemlouvaly ji, aby se vrátila kácet cukrový les. Gold se nehýbala. Přišli za ní dohlížejcí, snažili se ji vytáhnout a zmrskat, ale Gold je jednoduše odstrčila. Dohlížejcí nařídili pracujícím, aby ji vyvlekli a zmrskali. Pracující to odmítli. Dohlížejcí podpálili Goldinu chýši. Gold vyšla ven, sedla si zády k požáru, překřížila ruce jako bohyně a ani se nehнула. Pán počítal ztráty.

Hope teď musela hodně chodit. Po tvrdé dřevěné podlaze. Vůbec nemohla pochopit, kam se poděly její hlavní měkké země – matčino tělo a hlinitá půda. Hope koupili drobní kapitalisté, na jejichž plantáži pracovalo všehovšudy třicet pracujících. Cukrový les, kde pracovala Gold, pěstovalo přibližně pět set pracujících. Hope klopytala: nebyla zvyklá tolik chodit, do chodidel se jí zapichovaly dřevěné třísky. Páni ji hubovali, třísnila krví podlahu, ale dali jí boty po Dceři pánů. Hope bydlela v kuchyni spolu s jinou pracující – stařenou, která se starala o tento bílý dům. Který zvenčí nebyl bílý, nýbrž

dřevěný a nenatřený. Hope přidělili k panským dětem, Dvojčatům, jež byla o tři roky starší než Hope. Hope se dvakrát zeptala, kdy se vrátí zpátky k matce. Nová Paní odpověděla jednoduše – že nikdy, a jestli se Hope nepřestane ptát, dostane výprask. Noví Páni byli ve všem prostí lidé. Jedli prosté jídlo, které se příliš nelišilo od jídla pracujících, nosili prosté oblečení a prostě mluvili. Paní a Manžel paní sami dohlíželi na své pracující. Paní na ně křičela a ten křik bylo slyšet za řekou. Hope rychle pochopila, co má dělat, a dělala to, ale pořád a strašně chtěla zpátky na matčino tělo. S nikým o tom nemluvila. Neměla s kým. Stará žena Kristina – jediná domácí pracující – bývala hodně unavená a nechovala k Hope žádné mateřské ani babičkovské city. Kristina přišla o syny, snachy a čtyři vnuky, byli zabiti, když se pokusili o útěk. A ona jediná, která neutekla a přežila, byla neprodleně a levně prodána na tuto plantáž.

Gold nepracovala téměř dva týdny. Pán nařídil, aby jí sebrali veškeré jídlo, ale Gold stejně nejedla. Ztráty rostly rychleji než cukr. Modrooký dohlížejíci dostal nápad. Dorazil na plantáž, kde teď žila Hope. Zeptal se Paní, jestli neprodává prase. Prasata Pánů byla považována za ta nejtuctnější. Paní prase neprodávala. Modrooký dohlížejíci popadl Hope, která právě krmila zvířata, dal jí nůž na krk a odřízl jí z něj dřevěný křížek. Když se vrátil za řeku, přinesl ho Gold a pohrozil jí, že pokud nezačne pracovat, příště její dceři podřízne krk. Téhož dne Gold přišla na pole. Hope řekla Paní, že jí Modrooký dohlížejíci sebral křížek. Paní Hope rozkázala, aby nelhala, a pohrozila jí, že za lhaní ji nechá spát na poli s krysami.

Přibližně tady jsem Lebku přerušila, protože jsem si na něco vzpomněla.

„Poslyš, kmotříčko Lebko, teď jsem si vzpomněla, jak jsem strávila šest hodin na cizinecké policii v Podolsku, abych samu sebe udala, že mám dvojí občanství. Na vedlejší koženkové lavici s kovovými nohama sedělo pět lidí, kteří přijeli do mé rodné země pracovat. Byli hubení, malí a mladí. Já jsem zabírala polovinu takové lavice. Ti lidé se choulili a byli ještě menší. Mě zajímala kancelář přímo proti mně, o ně se zajímali lidé z vedlejší kanceláře. Dveře do ní byly dokořán. Slečna s černě punčochovými nohama a v uniformě s výložkami čas od času s klapotem vyšla z pracovní místnosti, kde spolu s mužem v podobné uniformě vyplňovala údaje na počítači, a chvílemi těch pět vyslýchala a dlobala do nich otázkami. Vypadala na pětadvacet, oni na devatenáct dvacet, mně bylo třicet. Údaje se jí rozcházely a ona hlasitě onomu muži sdělovala, že někdo z těch, kteří sem přijeli pracovat, lže buď o svém jménu, nebo o roce narození. Muž neodpovídal, nebo odpovídal potichu. Ji slyšeli všichni na chodbě: migrující pracovníci, já i další lidé, kteří se stejně jako já chtěli udat. Ale žena dál vykukovala ze dveří a řvala na pětici mužů, ještě dětí, kteří se usadili na lavici, že někdo z nich lže, určitě lže, a pokud se nikdo z nich nepřizná, zavře je na noc do kanceláře s krysami. Ale oni mlčeli.“

Lebka zacvakala zuby a pokračovala. Bez matky, mezi cizími lidmi se Hope cítila nahá a bez kůže. Často jí byla zima, obzvlášť v noci. Emoce ani pocity od ní Páni nečekali. Vynášela dětem nočníky, uklízela po nich, odháněla od nich mouchy, když spaly, pomáhala jim s mytím a oblékáním. Jak chlapci, tak dívky – Hope pro Pány nebyla ani chlapec, ani dívka. Dívce Hope pomáhala víc, ale jenom proto, že dívka musela víc dbát o svůj zevnějšek, musela si například rozčesávat vlasy, dělat si účesy nebo si vázat

mašle. Hope se zpočátku v jejích těžkých žlutých vlasech ztrácela jako v lese, ale naučila se je zvládat. I od Pánů dostávala Hope úkoly. Musela pomáhat Kristině prostírat stůl, vytírat podlahu. Po večeři si Paní lehávala na postel a chtěla po Hope, aby jí drbala paty. Manžel paní Hope ukládal, aby hlídala prasata a krmila je. Hope si pamatovala, jak nikdo z pracujících nejedl sůl, jak Gold nejedla sůl. Ale Hope s Kristinou teď bydlely v bílém domě a jedly stejné jídlo jako Páni. Sůl byla přimíchaná v jídle od začátku. Hope se snažila jíst méně, ale rostla, měla chuť k jídlu a její ústa s pomocí rukou jako by jedla sama, dokud talíř nebyl prázdný. Hope si jídlo nikdy nepřisolovala a soli se bála. Dokonce Kristinu poprosila, aby solila méně, ale ta se strašně rozčílila a řekla, že Hope to nijak nepomůže, ať si nedělá naděje a zapomene na to. Dcera pánů pochopila, že se Hope bojí soli, a tak se se Synem pánů po obědě vkrádali do kuchyně a sypali spoustu soli do zbylého jídla pro domácí pracující. A taky Děti pánů rády Hope říkaly všemi těmi slovy, která na pracující křičela jejich matka. Nejčastěji ta slova urážela Hopinu kůži a kůži dalších pracujících. Hope se její kůže líbila, byla pěkná. Tak to taky Dceři pánů řekla. Ta po ní mrstila kočku. Hope kočku chytila a pohladila ji.

Děti pánů byly opravdoví parťáci, vzhledem si byly hodně podobné, povahy měly různé, ale vždycky se věnovaly stejným věcem. Kryly před rodiči navzájem své prohřešky, dělily se o jídlo nebo po sobě naopak dojídaly to, co někdo z nich jíst nechtěl. Vinu za rozbitý nábytek, roztrhané oblečení, koččiny připálené fousky na sebe braly střídavě, bez ohledu na to, kdo konkrétně se provinil. Hope se to na nich líbilo, chápala, že je to láska. I ona s Gold byly parťáky. Dělalý všechno spolu, jedna druhé dávaly sílu. Hope občas po nocích plakala, Kristina se převracela, ale nic neříkala.

Dvojčata pánů vymýšlela hry pro dva. Dcera pánů začala něco vymýšlet, Syn pokračoval – tak se rodila nová hra. Na pohřeb, na loupežné přepadení, na svatbu (brali si jeden druhého). Hráli i jednoduché hry – s míčem, obyčejnou schovávanou, tleskanou. Když se objevila Hope, Dvojčata vymyslela, že si budou hrát na útěk pracujících. Podle scénáře měla Hope utéct, schovat se na plantáži a Dvojčata ji měla najít a zmrskat. Už si nachystala karabáč z větvičky. Hope začala hrát, že utekla. Přišla na pole, kde pracující kopali díry na třtinu. Zamávala rukama, aby odletěla, ale bílá sůl se jí uhnízдила v těle a nedovolovala jí se odlepit od země. Pracující kolem se dívali – někdo lítostivě, jiný podrážděně, další s úsměškem. Když se Hope nepodařilo odletět, musela se schovat. Rozběhla se k chýším pracujících a o něco zakopla. Ukázalo se, že to je zahrabaná kovová rukojeť. Hope odhrnula hlínu a uviděla dřevěný poklop, ke kterému byla rukojeť připevněna. Hope si vybavila veškerou sílu své matky a poklop otevřela, pod ním byl sklep na zeleninu. Hope naházela na poklop hlínu, opatrně ho nadzvedla, aby se hlína nesvezla, vlezla do sklepa, zavřela poklop a lehla si na batáty a kukuřici. Přemýšlela o tom, že chtěla odletět, a místo toho teď leží pod zemí. Děti pánů hledaly Hope dvě hodiny, dokonce zabloudily k chýším pracujících. Téměř všechny byly zavřené, kromě těch, ve kterých leželi staří nemohoucí lidé. Děti pánů do otevřených chýší vstupovaly, ale Hope tam nenašly. Prošly jen kousíček od sklepa. Jeho majitel John (i pracující byli za zády pánů pány čehosi, konkrétně majiteli tajných zásob jídla) zaběhl v době oběda zkontrolovat ležícího otce a všiml si, že na poklopu jeho skryše prořídla půda. Rozhlédl se kolem sebe, zvedl poklop a našel spící Hope. Probudil ji a šeptem jí vynadal. Hope řekla, že nic nesnědla (i když moc chtěla), že si prostě s Děti pánů hrála na schovávanou. Nevysoký,

ale zavalitý, už Středně silný John si vzpomněl, že ji viděl, že je to ta holčička, která pracuje v bílém domě, že ji viděl ve službě, když přišla se starou Kristinou. Řekl jí, aby si nikdy nehrála s Pány a nikomu o jeho sklepe nevyprávěla. Dvojčata našel Manžel paní, všiml si jich na území, kde bydleli pracující. Odvedl je domů, kde se Děti pánů přiznaly, že si hrály s Hope na to, že utekla a ony po ní pátrají. Paní jim přísně zakázala, aby si s Hope nebo jinými lidmi s takovou kůží ještě někdy hrály. Děti pánů nedostaly oběd. Hope umazaná od hlíny se vrátila a nedostala oběd ani večeři a měla zakázáno hrát si s opravdovými dětmi. Paní Hope navíc pohrozila, že jestli Hope ještě někdy opustí území bílého domu bez nařízení Pánů, pošle ji pracovat na pole. Dobře, řekla si Hope, hrát si s Pány nesmí. V noci před spaním hladová Hope pomáhala Dceři pánů rozplést copy a ta se jí šeptem zeptala, kde se pracující schovala. Hope rozvážným šeptem odpověděla, že odletěla za řeku k mámě.

Hope usoudila, že sice musí dělat to, co jí Páni řeknou, ale přemýšlet jako oni a přemýšlet o nich nebude. Nemůžou jí vlézt do hlavy a řídit její myšlenky. Je pracující, Páni jsou prostě její práce. Hope se rozhodla, že bude přemýšlet jenom o Gold, o sobě, o tom, jak se vidět s Gold, o tom, jak odletět za babičkou a dědečkem. K Paní přišel měřič pozemků, aby vytyčil hranici jejich cukrového lesa a silnice. Hope jim nosila nápoje a uviděla mapu – deku sešitou z ústřížků – a na ní skvrnku – plantáž Pánů, stuhu silnice, tlustého hada řeky, uprostřed sousedovu plantáž ve tvaru obrovských dveří, les ve tvaru okna a velký kus koláče – plantáž Goldina Pána. Hope si mapu zapamatovala jednou provždy, přemýšlela o ní, kreslila ji větvičkou na zemi u chlívku.

Dcera pánů naopak začala usilovně přemýšlet o Hope. Nevěřila, že pracující může létat, ale nesmírně jí záviděla

samotný výmysl, to, že Hope má za řekou mámu, ke které může v duchu létat. Podobalo se to pohádce a pracující byla její hlavní hrdinkou. Zatímco ona, Dcera pánů, byla vedlejší, nebo dokonce zápornou postavou. V noci Hope neplakala, ale hlad, a hlavně myšlenky ji nenechaly spát. Po svém hraném útěku a fiktivním letu k matce se rozhodla, že dočasný útěk za mámou může uskutečnit doopravdy. Stačí ho jenom domyslet. Ani Dcera pánů nespala, plakala, protože si uvědomila, že navždy bude v životě vedlejší postavou. Syn pánů spal, hodně se se sestrou při hledání Hope vyčerpali.

Paní koupila tabuli a křidu. Najala Dvojčatům Učitele. Dojížděl z města čtyřikrát týdně. Nenosil brýle, a tak Paní pochybovala, že Učitel je dobrý učitel, ale bral právě tolik, kolik hodlala za vzdělání dětí utratit. Učitel učil Děti pánů číst, psát a počítat. Hope během některých hodin pracovala. Utírala tabuli, chodila máchat hadr, nosila Učiteli z komory křidu nebo limonádu. Tajně přihlížela a učila se. U chlívku psala matčino i své jméno na zemi, počítala prasata, boty, které myla, odečítala oškrábané brambory od neoškrábaných. Synovi pánů došlo, že Hope se tajně dívá a nezákonně se učí, i když všichni vědí, že pracující nesmějí získávat znalosti. Pokusil se o tom povědět sestře, ale ta už se o Hope nezajímala. Dostala šanci ocitnout se ve vlastním příběhu a stát se jeho hlavní hrdinkou. Učitel byl prvním člověkem mužského pohlaví (příbuzné a pracující Dcera pánů nepočítala), kterého v životě viděla. Pozorovala muže a chlapce ve městě, ale to všechno byli kolemjdoucí, zatímco tento muž přijížděl speciálně k ní (dobře, k nim) a obracel se na ni (dobře, na ně) přímo. Syn pánů cítil, že sestra od jejich partnerství poprvé odpadla. Snažila se kvůli Učiteli a učila se dobře. Chtěla po Hope, aby jí před vyučováním zapletla copy s mašlemi. Oblékala si své nejdražší šaty. Už dřív si je na

vyučování brala, ale teď si je oblékala obzvlášť procítěně. Začala její vlastní, osobní hra, do které bratra nevzala. Vysvětlovala mu, jak vyřešit úlohy, a před Učitelem nahlas pronášela správné odpovědi, ale mimo vyučování si s bratrem hrála čím dál míň a nepomáhala mu s domácími úkoly. Zato mu s nimi pomáhala Hope. Na oplátku Syna pánů poprosila, aby jim s Kristinou nesypal sůl do jídla. Syn pánů jí odpověděl, že obecně všichni pracující pracují zadarmo, a ne za něco, protože tak to v jejich zemi chodí. Navíc jí dává možnost, aby se učila, a má mu být vděčná. Ale se solí přestal.

Učitel byl důležitým zjevením nejen pro Dceru pánů. Strojit se kvůli němu začala i sama Paní. Před vyučováním ho přemlouvala, aby si dal čaj, a potom, aby zůstal na oběd. Malý obtloustlý Učitel s měkkou tváří, tichým hlasem a nejistým chováním se dotkl i jejího srdce. Jiné muže Paní neviděla roky (příbuzné a pracující nepočítala), sousedé byli příliš velcí kapitalisté, považovali se za aristokracii a s nimi se nestýkali. Manžel paní cítil, že se od něj manželka vzdálila, a začala dokonce odmítat moc, již se jí v rukou nahromadila spousta. Vymohla si, aby výuka probíhala nikoli čtyřikrát, ale pětkrát týdně. Zvedla Učiteli plat a už nechodila na pole řídit pracující. Od večera se připravovala na Učitelův příjezd, promýšlela oběd, od rána se strojila a očekávala Učitele (stejně jako se s Hopinou pomocí strojila a očekávala jej Dcera pánů), potom Učitele napájela čajem, potom čekala tři vyučovací hodiny a potom ho přemlouvala, aby zůstal na oběd. Někdy se jí to povedlo. Manžel paní v té době obědval na poli, odděleně od pracujících, pod přístřeškem, ale jakoby s nimi. Všichni – páni i pracující – viděli, jak emoce v tomto bílém domě zhoustly. Paní a Dcera pánů v sobě viděly konkurenci. Hope se učila a teď se dozvěděla: stává se, že matku s dcerou vůbec nepojí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kůže.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.